

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΠΟ δεκαπενθημερίας ὁ Γεώργιος Πίζης εἶχεν ἐρωτευθῆ μετὰ τὰ σωστά του τὴν κυρίαν Κουνελῆ.

Τὴν συνήντα δις τῆς ἐβδομάδος, τὴν μὲν τετάρτην εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ κ. Πονδελίτου, τὸ δὲ σάββατον εἰς τοῦ κ. Σεραλῶν, δύο οἰκοδεσποτῶν ἐκ τῶν πλουσιωτάτων καὶ φιλοφρονεστάτων τῆς ἀνωτέρας τάξεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ ἐρωτευμένος μας ἦτο πολὺ καλοκαμωμένος· εἶχεν εἰλικρινές καὶ εὐθυμον πρόσωπον, ὀφθαλμοὺς ζωηροτάτους, μύστακα μέλανα, γενειάδα κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἑρρίκου Δ' καὶ κόμην ἐν χρῶ κεκαρμένην· ἀδύνατον ἦτο νὰ καθήσῃ εἰς μίαν θέσιν, ἀεικίνητος καὶ πολὺ εὐαρέστου συντροφιάς, πράγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμνε τοὺς κ. κ. Πονδελίτην καὶ Σεραλῶν νὰ μὴ εἰμποροῦν νὰ κάμουν χωρὶς αὐτόν.

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι κατήγετο ἐξ ἀρίστης παλαιᾶς οἰκογενείας καὶ ὅτι κατεῖχεν ἀρκούντως στρογγυλὴν περιουσίαν· εἰς τὰ προτερήματα ταῦτα ἦνου καὶ τὸ τάλαντον τῆς ζωγραφικῆς, ἐρασιτέχνης ὢν ἄριστος τῆς ὥραιας ταύτης τέχνης. Διεκρίνετο κυρίως εἰς τὴν λεγομένην *νεκρὰν φύσιν*, καὶ τὰ ἐστιατήρια τῶν φίλων του ἐκοσμοῦντο ὑπὸ ἔργων τοῦ χρωστήρος του, ἔργα κάλλιστα, κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων.

Ἡ κυρία Κουνελῆ δὲ ἦτο εὐτραφῆς ξανθὴ, μετὰ ῥοδίους παρειάς, μετὰ δροσερὰ χεῖλη καὶ μετὰ λεπτὴν ῥῖνα. Καλλονὴ εἰκοσιοκταετίς ἢ τριακονταετίς. Ἐπεδείκνυνεν, εἰς τὰς ἐσπερίδας εἰς ἃς μετέβαινε φοροῦσα ἐν-

δυμασίας μετὰ χάριτος ἐκτετραχλησμένας, λευκώτατον καὶ παχύτατον λαιμόν καὶ ὤμους στρογγύλους, ἔμπροσθεν δέ, ἀρκετὸν μέρος δύο προεξοχῶν, γναφalonάστων καὶ στερεωτάτων, μεταξύ τῶν ὁπίων ἰχνογραφεῖτο τὸ ὀρεκτικώτατον δέλτα τοῦ κόσμου· προσθέσατε εἰς τοῦτο παλλεύκους καὶ παχουλοὺς βραχίονας μετὰ ἀγκῶνων μὲ λακκίσκους, ἀνάστημα ὠραῖον, καίτοι βραχὺ ὀλίγον, ἰσχία προτεταμένα καὶ εὐκίνητα, χεῖρας ἐξαισίας καὶ πόδας λεπτούς.

Ὁρεκτικώτατον κομμάτι.

Δυστυχῶς, εὐρίσκετο ὁ κ. Κουνελῆς.

Ἦτο ἡλικίας τριάκοντα καὶ ἑννέα ἐτῶν, ὑψηλὸς πολὺ, μὲ ξανθὰς φαβορίτας, μὲ μεγάλους ὀδόντας καὶ ἓνας ζηλότυπος!

Ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν.

Πρὸς τὸ παρὸν εἰργάζετο εἰς σπουδαῖον σύγγραμμα ἐν ᾧ ἐπραγματεύετο περὶ τῶν ἡλιακῶν ὠρολογίων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, καὶ ἔλεγεν ὅτι ὁ πεπολιτισμένος κόσμος πολὺ ἤθελεν ὠφελῆθῃ ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ προερχομένου ἐκ τῶν σπουδαίων μελετῶν του.

Ὁ κ. Πίζης παντοῖα ἐσκέπτετο ἵνα κατορθώσῃ νὰ τύχῃ τῶν εὐνοιῶν τῆς πεφιλημένης του.

Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ἐχόρευε τὸν στρόβιλον μετὰ τῆς χαριέσσης κυρίας Κουνελῆ, ἦς ἡ ἐσθῆς, μᾶλλον ἀνοικτὴ τοῦ συνήθους καὶ χρώματος κυανοῦ, ἀπεκάλυπτεν ἔτι μᾶλλον τὴν λευκότητα τοῦ δέρματος, τὰ κάλλη τῆς προκάλεσαν πλειότερον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νέου ἐρωτολήπτου.

Μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ πλέον ἑαυτὸν, εἶπεν αἰφνιδίως εἰς τὴν συγχορευτριά του.

— Ἄχ! κυρία, ὅσον περισσότερον σᾶς παρατηρῶ, τόσον περισσότερον ἐκπλήττομαι δι' ἐν πρᾶγμα!

— Δι' ἐν πρᾶγμα, κύριε Γεώργιε!

Καὶ ἡ κυρία Κουνελῆ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ὥσει διὰ νὰ τῷ ὑποδείξῃ ὅτι οὐχὶ ἐν μόνον πρᾶγμα, ἀλλὰ δύο ἠδύναντο κάλλιστα νὰ προκαλέσωσι.... τὴν ἐκπληξίν του.

Πράγματι, ἡ κίνησις τοῦ στρόβιλου παρήγεν ἐκεῖ ἀσυνήθη καὶ χαριστάτην ἐμφύχωσιν! Αἱ δύο ἐκεῖνα ὀρεκτικαὶ σφαῖραι, ἐσειόντο, ἐκινουόντο, διὰ τρόπου ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐνθουσιάσῃ καὶ ὀγδοηκοντούτη μοναχόν.

Ὁ Γεώργιος ἐμειδίασε καὶ ἀπεκρίθη πρὸς τὴν συγχορευτριά του·

— Ἐκπλήττομαι, κυρία, διότι ὑπανδρεύθητε τὸν κ. Κουνελῆ.

— Πῶς! κύριε! δι' αὐτό; εἶπεν ἡ κυρία Κουνελῆ, ἥτις ἄλλου εἶδους φιλοφρόνησιν ἀνέμενε.

— Θεέ μου, κυρία, εἶπεν ὁ Γεώργιος, γνωρίζετε τὸν σύζυγόν σας καὶ εἰξεύρετε πολὺ καλλίτερα ἀπ' ἐμὲ ἂν κατέχη ὅ,τι χρειάζεσθε, συμφωνῶ. Ἄλλὰ σεῖς τὸναντίον δὲν ἠρμόζατε δι' αὐτόν, κατὰ τὴν γνώμην μου.

— Καὶ πῶς;

— Ἀπλούστατον. Ὁ κ. Κουνελῆς εἶναι ἀρχαιολόγος, ἂν δὲν ἀπατώμαι;

— Ἀληθῶς.

— Αἶ! λοιπόν, κυρία, δι' αὐτὴν τὴν τάξιν τῶν σοφῶν, φρονῶ ὅτι ἀρμόζουν γυναῖκες ἰσχναὶ καὶ ὑψηλαί, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ποσῶς δὲν εἴσθε, ἂν πιστεύσω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου!

— Βεβαίως, πρέπει νὰ πιστεῦσητε, ἀπεκρίθη εὐθύμως ἡ κυρία Κουνελῆ. Ἄλλ' ἐξηγήσατέ μου, παρακαλῶ, διατὶ ἡ σύζυγος ἐνὸς ἀρχαιολόγου πρέπει νὰ ᾔηαι ὅπως λέγετε;

— Διότι τότε εἰμπορεῖ νὰ χρησιμοποιοηθῆ παντοιοτρόπως παρὰ τοῦ συζύγου της. Πρῶτον, διὰ νὰ μετρᾷ τὰ μνημεῖα...

Ἐνταῦθα ἡ κυρία Κουνελῆ ἐξέπεμψε καγχασμὸν ὅστις, εὐτυχῶς, ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ θορύβου τοῦ χοροῦ.

— Εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν ὁ σύζυγός μου δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ μὲ χρησιμοποίησῃ μέχρι τοῦδε, εἶπε.

— Πείθομαι, ἐξηκολούθησε ὁ Γεώργιος προσκλίνων σοβαρότατα. Ἐκτὸς τούτου, διότι δὲν εἶναι μόνον αὐτό, γυνὴ τοῦ εἵδους περὶ οὗ ὁμίλῳ δὲν ἀποτρέπει οὐδαμῶς τὸν σύζυγόν της ἐκ τῶν σοφῶν ἐνασχολήσεών του. Τὸ ἀνάστημά της τῷ ὑπενηθυμίζει, τὸναντίον, τὰς λεπτὰς καὶ εὐθείας στήλας του αἰ ὅποῖαι εἶναι ἡ δόξα τοῦ γοτθικοῦ εἵδους! Τὸ χρῶμά της εἶναι μαῦρον, ἐν ᾧ σεῖς, κυρία, ἀδιακόπως ἀπασχολεῖτε τὸν σύζυγόν σας, εἶμαι βέβαιος, μὲ τοὺς γαλακτώδεις ὤμους σας καὶ μὲ τὴν ὠραίαν κεφαλήν σας.

— Μά, κύριε Γεώργιε, εἰς ποίαν τάξιν συζύγων ἤμην λοιπόν προωρισμένη;

— Εἰς τὴν τῶν ζωγράφων τῆς νεκρᾶς φύσεως, κυρία!

— Ἄ! καλὰ, πολὺ καλὰ, προέβλεπα αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν!

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ἔχω τοὺς λόγους μου!

— Ἀλήθεια; Εἶμαι περίεργος νὰ τοὺς μάθω.

— Κυρία, ὅ,τι λείπει εἰς ἡμᾶς τοὺς εὐσυνειδητοὺς καλλιτέχνας, εἶναι πρότυπον τὸ ὅποιον νὰ μὴ μεταβάλληται, πρότυπον τὸ ὅποιον νὰ μένη πάντοτε οἷον κατ' ἀρχὰς τὸ εἶδομεν, πρότυπον τὸ ὅποιον νὰ μένη σῆ-

μερον ὅ,τι ἦτο καὶ χθές. Ποῦ νὰ τὸ εὐρωμεν; Οὐδὲν διαρκεῖ! Ὁ χαλκὸς ἀμαυροῦται, οἱ ἰχθεῖς στρέφονται ὡς οἱ βουλευταί, οἱ καρποὶ καὶ τὰ ἄνθη μαραίνονται!

— Καὶ εἰς τί ἐγὼ εἰμπορῶ ν' ἀντικαταστήσω τὰ μεταβλητὰ αὐτὰ πρότυπα;

— Εἰς τί, κυρία; Ἀλλὰ τὴν τόσον ἐφήμερον ὁροσερότητα τῶν πασχαλεῶν καὶ τῶν ῥόδων, μήπως δὲν τὴν κατέχητε σεῖς διαρκῶς; Τὸ χροῶδες τοῦ ῥοδακίνου, τὸ ὁποῖον τόσον ταχέως ἐξαλείφεται, δὲν εὐρίσκεται πάντοτε ἐπὶ τῶν λεπτῶν παρεῖων σας; Τὰ χεῖλη σας ἔχουν τὴν λάμψιν τῆς παιωνίας, οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ σας ἔχουν τὸ κυανοῦν τῶν κληματίδων! Αἱ δύο λευκαὶ τρυγόνες αἰ ῥιγοῦσαι ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, τὸ ῥάμφος ἔχουσαι ὑπὸ τὴν πτέρυγα, ὡσεὶ λικνιζόμεναι ἐντὸς μεθυστικοῦ ὄνειρου; Ἄγνοῶ, ἀλλά, μὰ τὴν πίστιν μου! πολὺ εὐχαρίστως θὰ τὰς ἔτρωγα.

— Αἶ! λοιπόν, κύριε Γεώργιε!... εἶπεν ἡ κυρία Κουνελῆ, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξήστραπτον ὡς ἀδάμαντες.

— Μοὶ εἶπατε νὰ ἐξηγηθῶ, κυρία. Ἀλλὰ δὲν ἐτελειώσα ἀκόμη.

— Εἶναι δυνατόν;

— Κυρία, ὑπάρχουν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν χαρὰὶ ἄγνωστοι εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν νομισματολογίαν! Τὸ πρότυπον δὲν εἶναι τίποτε! τὸ πᾶν, εἶναι τὸ ἔργον! Τὸ νὰ βλέπη τις τὸ ὄνειρόν του ἐμψυχούμενον ὑπὸ τοὺς δακτύλους του· νὰ φρίσση ὁ ἴδιος εἰς τὸν πυρετὸν τῆς συλλήψεώς του· νὰ σοφίζηται διὰ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του!... Ἄ! κυρία, κυρία! Τὸ πανὶ εἶναι διαφανὲς μόνον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ καλλιτέχνης εἰσδύει, ἐν ᾧ ῥίπτει ἀφθόνως τὴν ποιησίν του καὶ τὴν ἔκστασίν του!... Ἰδοὺ πῶς ἐννοῶ ἐγὼ τὴν νεκρὰν φύσιν!

— Καὶ ἐγὼ ἐπ' ἴσης! ὑπετονθάρυσεν ἡ κυρία Κουνελῆ, παρασυρθεῖσα ἀκουσίως αὐτῆς ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ συγχορευτοῦ της.

— Καὶ σεῖς ἐπ' ἴσης! εἶπεν ὁ Γεώργιος, θλίβων αὐτὴν μέχρῃς ἀποπνιγμοῦ.

Ὁ στρόβιλος ἐτελείωσε.

Ζωηρὰ ὀμίλια συνήφθη τότε παρευθὺς μεταξύ τοῦ κ. καὶ τῆς κυρίας Κουνελῆ. Ὁ σύζυγος διέστελλεν εἰς ἄκρον τοὺς ὀφθαλμούς, ἔχασματό, ἐν ᾧ ἡ σύζυγός του τῷ ἐλάλει μετὰ προφανοῦς θέρμης, προσπαθοῦσα νὰ τὸν πείσῃ περὶ ὧσων τῷ ἔλεγεν.

Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Κουνελῆς μετέβη πρὸς τὸν Γεώργιον, πρὸς ὃν εἶπεν, ἀναζητῶν τὰς λέξεις, μετὰ πασιδῆλου στενοχωρίας.

— Κύριε Πίτση, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μίαν χάριν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε Κουνελῆ, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος χαίρετιζων αὐτόν.

— Ὅχι δι' ἐμέ, κύριε, ἀλλὰ διὰ τὴν σύζυγόν μου.

— Χαίρω τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον θὰ δυνηθῶ νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς τὴν κυρίαν Κουνελῆ.

— Ἴδού περὶ τίνος πρόκειται ἡ σύζυγός μου πολὺ θὰ ἡὐχαριστεῖτο ἂν συγκατετίθεσθε νὰ ἐκτελέσητε μίαν εἰκόνα διὰ τὸ ἐστιατήριόν της. Τὸ ὠραῖον τάλαντόν σας τὴν κατέθελεξε, καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς κοινοποιήσω τὴν ἐπιθυμίαν της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ μυριάκις, κύριε. Ἡ κυρία σύζυγός σας εἶναι πάρα πολὺ ἐπεικῆς. Εὐάρεστηθῆτε νὰ πιστεῦσητε, ὅτι εἰς ἄκρον κολακεύομαι ἐπὶ τῇ προτάσει σας.

— Καὶ τὴν ὅποιαν ἀποδέχεσθε ;

— Καὶ τὴν ὅποιαν ἀποδέχομαι.

— Ἀλλά... (ἐνταῦθα ὁ ἀρχαιολόγος ἐβράδυνεν ὀλίγον) ὑπάρχει εἰς ὄρος, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ.

— Ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ ;

— Θὰ θυμώσητε, ἀναμφιβόλως ! ἀλλ' εἰξέυρετε, ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουν ἐνίοτε μερικὰς ἰδιοτρόπους ιδέας.

— Σᾶς ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι διεγείρατε παραδόξως τὴν περιέργειάν μου, καὶ ὅτι ἀνυπομονῶ....

— Ἴδού. Ἡ σύζυγός μου θέλει νὰ σᾶς δώσῃ αὐτὴ ἡ ἴδια τὰ ἀντικείμενα τὰ ὅποια θὰ σᾶς χρησιμεύσουν ὡς πρότυπα.

— Ἄ ! μπά ! εἶπεν ὁ ζωγράφος, μόλις καταστέλλων μεγίστην ἐπιθυμίαν ἵνα καγχάσῃ.

— Μάλιστα. Διίσχυρίζεται ὅτι θὰ ἦναι καλλίτερον. Ὑποθέτει, ὅτι δυνατόν νὰ κάμητε κακὴν ἐκλογὴν, ἐν ᾧ ὅταν αὐτὴ θὰ σᾶς τὰ φέρῃ δὲν θὰ ὑπάρχῃ οὐδεμία ἀντίρρησης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν ἦναι ἀλλόκοτος αὐτὴ ἢ ἰδιοτροπία, δέχομαι, ἐν τούτοις, εὐχαρίστως.

— Τότε, σύμφωνοι ;

— Ἐντελῶς.

— Καὶ πότε ἀρχίζομεν;

— Ὅταν θελήσῃ ἡ κυρία Κουνελῆ.

— Θέλετε αὔριον τὴν πρωΐαν ;

— Θαυμάσια ! διενοήθη ὁ Γεώργιος, ὡραῖα ἦλθον τὰ πράγματα.

Καὶ προσέθετο ὑψηλοφώνως.

— Ἔστω, αὔριον τὴν πρωΐαν.

— Τότε, εἰς τὰς δέκα, σᾶς φέρω τὴν σύζυγόν μου.

— Ὅρισε; εἶπεν ὁ Γεώργιος, μὴ προΐδων τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο συμβάν.

— Εἰς τὰς δέκα, αὔριον.

— Ναί, καλῶς ἤκουσα. Ἄλλὰ δὲν εἶπετε ὅτι θὰ μοὶ φέρετε τὴν κυρίαν σύζυγόν σας ;

— Βεβαίως, τὸ εἶπον.

— Σᾶς προειδοποιῶ ὅτι δὲν ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ κάνεις εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐργασίας μου.

— Ἀληθὲς λοιπὸν εἶναι ; Ἡ σύζυγός μου μὲ εἶχε προειδοποιήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευον.

— Μπά ! ἡ κυρία Κουνελῆ ἐγνώριζεν αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν ;

— Προφανῶς, ἀφ' οὗ μοὶ εἶπε· «Θὰ εἰσέλθω, ἐγώ, διότι θέλω νὰ συμφωνήσω μὲ τὸν κ. Πίζην περὶ τῆς εἰκόνας. Ἄλλὰ σὺ θὰ μείνης αἰς τὴν αἴθουσαν».

— Μάλιστα, ἔτσι ἀκριβῶς.

— Καὶ δὲν μοὶ λέγετε, θ' ἀργήσητε !

— Πιθανόν, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ἐργάζομαι δι' ἰδιαιτέρου τρόπου. Διὰ τοῦτο, ἐκτελῶ ἐν μέρος κατὰ πρῶτον, δεύτερον ἄλλο, ἔπειτα τρίτον, καὶ ἐφεξῆς μέχρις ἀποπερατώσεως.

— Μήπως θὰ ἦμαι ἠναγκασμένος νὰ ἔρχομαι καθ' ἐκάστην ;

— Εἶναι ἐπάναγκες.

— Καὶ αἱ ἐργασίαι μου !

— Δὲν μ' ἐννοεῖτε. Μόνον διὰ τὴν τακτοποίησιν χρειάζομαι τὴν κυρίαν σύζυγόν σας· κατόπιν θὰ ἦσθε ἐλεύθερος.

— Ἄ ! πολὺ καλὰ ! πολὺ καλὰ ! θὰ ἦναι ὑπόθεσις ὀλίγων λεπτῶν, καθ' ἐκάστην πρωΐαν ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, ὑπόθεσις ἡμισείας ὥρας, σχεδόν.

— Ἡμισείας ὥρας !

— Τοῦλάχιστον. Συλλογισθῆτε δά, συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε, ἐν ᾧ ὅλα φαίνονται τακτοποιημένα, νὰ ἔξαναρχίζω. Διαρκεῖ περισσότερο ! Καὶ δὲν ὑπολογίζω καὶ τὰς ἐπεξεργασίας !

— Ἄς εἶναι καὶ ἡμισεῖαν ὥραν !

— Κύριε Κουνελεῖ, εἶπεν ὁ Γεώργιος θλίβων μετὰ διαχύσεως τὰς χεῖρας αὐτοῦ, θὰ μείνητε εὐχαριστημένος, σὰς τὸ ἐγγυῶμαι.

— ὦ ! ἐγὼ, δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ αὐτά. Προσπαθήσατε μᾶλλον ν' ἀρέσητε εἰς τὴν σύζυγόν μου, εἶναι τὸ οὐσιῶδες. Ἐς αὔριον— Ἐς αὔριον.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἐκοιμήθη κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἡγέρθη ἅμα τῇ ἑφ', ἐπεμελήθη δεκάκις τῆς ἐνδυμασίας του, ἔχυσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πλεῖστα φιαλίδια εὐωδιαζόντων ὑγρῶν, ἐδοκίμασε τέσσαρα εἶδη κομώσεως καὶ ἀνέμενε μετὰ παλλούσης καρδίας ἐξ ἀνυπομονησίας.

Τὴν δεκάτην, ὅπως εἶχον συμφωνήσῃ τὴν προτεραίαν, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Κουνελεῖ ἀφίκοντο.

Ἡ κυρία Κουνελεῖ ἔφερεν ἐνδυμασίαν ἀμαυροῦ χρώματος καὶ ἀνευ κοσμημάτων, ἐνδυμασίαν ἐπισκέψεως· πῖλος τοῦ εἶδους Μασκότ ἐκόσμηε τὴν κατὰ τὸ ἡμισυ λελυμένην κόμην τῆς.

— Μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὸ ἀτημέλητον τῆς ἐνδυμασίας μου, εἶπε πρὸς τὸν Γεώργιον, φλογερῶς παρατηροῦντα αὐτὴν ὀλόκληρον, ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθον τοῦ λουτροῦ μου καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ σὰς κάμω νὰ περιμείνητε περισσότερο.

Ἀφῆκαν τὸν κ. Κουνελεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐργασίας του.

Ὁ Γεώργιος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Κουνελεῖ. Ἀνεδίδετο ἐκ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ὀροσερὸς καὶ εὐώδης ὑγρασμὸς πληρῶν πόθων τὸν νοῦν τοῦ ζωγράφου.

— ὦ ! εἰσθε θεῖα ! ἐψιθύρισεν ἐλκῶν εἰς εὐρὺ διβάνιον τὴν ὠραίαν ἐπισκέπτριάν του, ἥτις τῷ ἀπεκρίθη πανούργως.

— Ἄς ἴδωμεν ὀλίγον τί ἀξίζει τὸ σύστημά σας ;

Ἡ ἐσθὴς ἦτο ἀπλή, ἀλλ' εἶχε μεγαλοπρεπῆ τρίχαπτα καὶ βατίσταν λεπτοτάτην καὶ διαφανεστάτην, ὑφ' ἧς ὁ Γεώργιος ἐμάντευε τόσον ἠδέα, τόσον ἀγνά, τόσον ῥιγηλὰ πρότυπα ! . . .

Ὁ κ. Κουνελεῖς, ἀπὸ τριάκοντα καὶ πέντε λεπτῶν, ἐφυλλολόγει τὸ λεύκωμα τοῦ μουσείου τῆς Δρέσδης.

— Οὐδέποτε θὰ ὑπέθετον ὅτι ἐχρειάζετο τόσον χρονικὸν διάστημα

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΟΤΗ ΒΟΤΣΑΡΗΣ

Ἀντιστράτηγος

διὰ τὴν τακτοποίησιν μερικῶν πραγμάτων! ἔλεγε μεμψιμοίρωσ, ἐν ᾧ ἔβλεπε μηχανικῶσ τὴν διάσῃμον Παναγίαν τοῦ Ῥαφαήλ! "Ἄν ἐπρόκειτο περὶ πράγματος αὐτοῦ τοῦ εἶδους, πολὺ καλὰ, ἀλλὰ περὶ νεκρᾶσ φύσεωσ! Τί διάβολο νὰ κάμνουν ἐκεῖ;

Ἡ συζυγικὴ ζηλοτυπία ἐξηγέρθη!

Ἠγέρθη, προὐχώρησε μέχρι τῆσ θύρασ τοῦ δωματίου καὶ ἔτεινε τὸ οὐσ.

Ὡμίλουσ χαμηλοφώνωσ, ἀλλ' εἶχεν ὀξεῖαν τὴν ἀκοὴν καὶ ἤκουσε μετὰ τινωσ λεπτῶν προσοχὴν.

— "Ὡ! τί ώραῖα μῆλα! ἔλεγεν ὁ Γεώργιοσ. Τί ἀπαλὰ ποῦ εἶναι! τί ἄσπρα!

— Κάμνετε κατὰχρησιν, ἀληθῶσ! εἶπεν ἡρέμα ἡ φωνὴ τῆσ κυρίασ Κουνελῆ. Τελειώσατε! Εἰζεύερετε πολὺ καλὰ ὅτι μὲ περιμένουν!

— Ἀκόμη μιαν στιγμὴν!

— Τί περισσότερο θὰ τὰ κάμετε;

— Πρέπει νὰ ἴναι κανεῖσ ζωγράφωσ διὰ νὰ ἀρέσκηται τοιουτοτρόπωσ νὰ βλέπη μῆλα! διελογίσθη ὁ κ. Κουνελῆσ σείων τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφοσ οἴκτου.

— Μὰ εἶσθε τρελλόσ! ἐψέλλιζεν ἡ κυρία Κουνελῆ. Δὲν θὰ σᾶσ τὰ φέρω αὔριον, διὰ νὰ σᾶσ τιμωρήσω!

— "Ἄ! μπά! ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιοσ, σᾶσ προκαλῶ νὰ τὰ ἀφήσητε εἰσ τὴν οἰκίαν σας, αὐτὰ! Καὶ ἀνεκάγχασαν ὄπισθεν τῆσ θύρασ.

— Τί ἀνοησίαι! εἶπεν ὁ σύζυγοσ ὕψῶν τοὺσ ὠμοὺσ, καὶ ἐπανερχόμενοσ εἰσ τὸ λεύκωμα τῆσ Δρέσδησ.

Ἐπὶ τέλοσ, ἡ κυρία Κουνελῆ καὶ ὁ Γεώργιοσ εἰσῆλθον εἰσ τὴν αἴθουσαν.

— Θέλετε νὰ ἴδητε τὴν πρώτην τακτοποίησιν μας; ἠρώτησεν ὁ ζωγράφωσ τὸν ἐξάριετον σύζυγον.

— Εὐχαρίστωσ, ἀπεκρίθη οὗτοσ.

Τὸν ὠδήγησαν εἰσ τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶδεν εἰκοσάδα ἀντικειμένων θεθειμένων ἐπὶ μικρᾶσ τραπέζησ. Ἐν τῷ μέσῳ εὐρίσκοντο πλεῖστα μῆλα, ἅτινα αὐθωρεὶ παρετήρησε. — "Ἄ! ἄ! εἶπε σκαρδα-

μύσσω τούς ὀφθαλμούς, νά λοιπόν τὰ μῆλα τῆς συζύγου μου!

— Τὰ μῆλα τῆς Κυρίας! ἐπανελάθεν ὁ Γεώργιος, λίαν ἐστενοχωρημένος, ἐν ᾧ ἡ συνενοχός του ἤρυθρία.

— Αἶ! νά, βέβαια! ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σᾶς διεσκέδαζον πρὸ ὀλίγου εἰς τοιοῦτον σημεῖον ὥστε σᾶς ἤκουα μέχρι τῆς αἰθούσας.

— Μήπως μᾶς ἐλέγχητε; εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἀνήσυχος καὶ ἐστενοχωρημένος.

— Ποσῶς, ἀγαπητέ μου φίλε, ποσῶς! ἀπεκρίθη παραχρῆμα ὁ κ. Κουνελῆς, φοβηθεὶς μὴ προσέβαλε τὸ εὐερέθιστον τοῦ ζωγράφου. Ἐν τούτοις, μοῦ ἐφάνη ὀλίγον παιδαριῶδες, νά καγχάζητε διὰ τόσον μικρὰ πράγματα!

— Δὲν ἐνόησεν! ἐψιθύρισε ἡ κ. Κουνελῆ πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις, ἐνθαρρυνθεὶς, ἀπεκρίθη.

— Λόγῳ τιμῆς, ἂν ἦσθε καὶ σεῖς παρών, θὰ ἐγελάτε περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς.

— Δυνατόν· ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἔχασα τὸν καιρὸν μου. Εἰς τὸ ἐξῆς, ἂν σᾶς ἀρέσκη, ἡ σύζυγός μου θὰ ἔρχηται μόνη.

— Πῶς; ... Θέλετε; — Ἐπὶ τέλους, δὲν μὲ χρειάζεσθε, αἶ;

— ὦ! κύριε; εἶπεν ὁ Γεώργιος, πολὺ θὰ λυπηθῶ ἂν σᾶς στενοχωρήσω εἰς ὀτιδήποτε πρᾶγμα!

— Εὐχαριστῶ. Σύμφωνοι, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχαιολόγος, καὶ προσέθετο χαμηλοφώνως.

— Μίαν συμβουλήν. Ἐάν παίξητε ἀκόμη μὲ τὰ μῆλα τῆς συζύγου μου, προσέξατε μὴ σᾶς πέσουν, διότι θὰ χαλάσουν. Προσέξατε πρὸ πάντων εἰς τὴν ἄκραν, εἶναι τὸ μᾶλλον εὐθραυστον!

— Μείνατε ἡσυχος, ἀπεκρίθη ὁ ζωγράφος μεθ' ὑψίστης ἀπαθείας. Ἀλλως τε, θὰ μείνωσι πάντοτε ἄθικτα εἰς τὴν εἰκόνα μου.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ κ. Κουνελῆς, λαμβάνων τὸν βραχίονα τῆς συζύγου του. Δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῆ!

(Μίμησις)

ΤΣΑΚΠΙΝΗΣ

